

QUI VULGUI VENIR AMB MI..

LLORENÇ SAGALÉS

Els deixebles al principi van acollir Jesús amb entusiasme i el van seguir amb l'espontaneïtat dels nens. Però, a mesura que Jesús els va manifestant el seu misteri, en comptes de sentir la seva proximitat, tenen la impressió que es va allunyant d'ells. Han estat atrets per uns ulls que els han mirat com mai ningú abans no els havia mirat; però precisament ara, quan els semblava començar a entendre el seu missatge i enamorar-se d'ell, sorgeix la por en els seus cors, com un temor inquietant que no els abandonarà fins al final.

¿I de què tenen por? Per respondre a això, s'ha de respondre a una qüestió: “¿Què discutíeu pel camí?” (Mc 9,33), els pregunta Jesús amb aquell aire d'aparent ingenuïtat dels pagesos. ¿De què discutim nosaltres en les nostres comunitats civils i religioses, quin és l'origen de la majoria dels nostres conflictes? Encara que ho camuflem amb grans paraules, sempre discutim sobre ambicions de poder, sobre afany de domini i de possessió, del nostre desig d'imposar-nos sobre els altres. És a dir, discutim en el fons sobre “qui és el més important”, el més estimat i apreciat; cerquem una glòria mundana que satisfaci el nostre desig de cridar l'atenció, de ser ben considerats i reconeguts pels altres. D'aquí les nostres gelosies, enveges i murmurations, cada cop que veiem frustrades les nostres passions.

La resposta de Jesús és encantadora. Perquè, en lloc de denunciar els impulsos dolents dels deixebles com faríem nosaltres amb puresa hipòcrita, del que es queixa Jesús és que aspirin a poc, que es conformin amb quimeres, amb bagatel·les. No està malament voler ser el primer, però “qui vulgui ser-ho, que sigui el darrer de tots i el servidor de tots”.

Fixem-nos la meravella de Jesús: en lloc de convidar-los a la renúncia, al sacrifici de les seves aspiracions massa humanes, prefereix cantar-los la bellesa del darrer lloc, del servei, i la renúncia vindrà com a simple conseqüència. Jesús sap bé que només podrem oblidar-nos de nosaltres mateixos, dels nostres afectes desordenats, i aprendre a morir cada dia al nostre jo, si al mateix temps percebem amb sorpresa el seu amor i ens lliurem a ell.





¿Com podríem fer-nos com els nens, com podríem convertir-nos, si ens resis-
tim a reconèixer Jesús, Déu, com un petit
que ens abraça i besa? La grandesa de
Déu està en la seva humilitat i senzillesa.
¿Qui ens haurà enganyat? Tot el missatge
de Jesús no és més que viure de servei,
l'alegria d'oobeir l'amor i rebre-ho tot amb
l'agraïment d'un pobre.

Però, ¿com transmetre aquesta para-
doxa, com podia Jesús exigir als seus
deixebles un salt tan perillós i impossible?
¿Com canviar la seva mirada, com donar-
los a entendre que ell era un Altre, molt
diferent al que ells s'imaginaven? És més,
¿com amagar-los la llum eterna del seu
rostre per anar a trobar-los sense espan-
tar-los? A mesura que Jesús se'ls mostri
en la seva veritat i desveli el seu misteri,
els deixebles s'escandalitzaran d'ell, ho
confondran tot i, per fi, en la passió l'aban-
donaran i el deixaran sol.

Però, ¿i si Jesús hagués de passar per
tot això per aconseguir canviar la mirada
notòria, el cor dels deixebles? Allò que no
aconsegueixen les paraules i els gestos de

Jesús –renovar completament l'esperit dels
seus deixebles des dels seus fonaments–,
només ho aconseguirà la seva passió i
mort a la creu. Transformar els nostres
sentits interiors, destruir la nostra ceguesa
espiritual perquè els nostres ulls siguin
capaços de veure'l, alliberar la nostra
sensibilitat i poder escoltar la seva veu, olorar
el seu perfum, i assaborir el seu aliment,
això Jesús només ho obtindrà pagant un
preu molt alt: morint per nosaltres, perdent
tots els sentits, fins i tot el del gust del seu
Pare, quedant-se només en les tenebres.
Per això va anunciant als deixebles la seva
passió, per preparar-los per a allò incom-
preensible del seu amor. Perquè la por dels
seus apòstols, el temor que es va apode-
rant d'ells camí de Jerusalem, no és per
si estaran a l'alçada exigida, ni si seran
castigats per la seva debilitat; la por que
els aclapara és la de ser massa estimats
per Jesús, por a deixar-se devorar per un
foc que no s'atura i a cremar amb ell. Ser
cristià és no haver sabut resistir a l'amor de
Crist, acollir-lo com un petit i permetre que
les seves flames ens arribin.